

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/454/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1312214534
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kuchtová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1312214534.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Kuchtovej a členov senátu JUDr. Martina Murgaša a JUDr. Branislava Kráľa v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingova 4, Bratislava proti žalovanej: Slovenská republika, zast. Ministerstvom spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody 175,- eur a nemajetkovej ujmy 331,92 eur, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 26. februára 2015, č. k. 6C/180/2012-65 a proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava III zo dňa 9. júla 2015, č. k. 6C/180/2012-102, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava III zo dňa 26. februára 2015, č. k. 6C/180/2012-65, **p o t v r d z u j e**.

Krajský súd v Bratislave uznesenie Okresného súdu Bratislava III zo dňa 9. júla 2015, č. k. 6C/180/2012-102, **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom zo dňa 26. februára 2015, č. k. 6C/180/2012-65, súd prvého stupňa zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal voči žalovanej vydania medzitýmneho rozsudku podľa § 152 ods. 2 veta druhá O.s.p., ktorým by súd určil, že žalovaná je zodpovedná za vznik škody žalobcovi spôsobenej nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava III, tým, že nerozhodol o jeho návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote 30 dní, v exekučnom konaní vedenom na súde prvého stupňa vo veci vymáhania pohľadávky voči povinnej (dlžníčke): M. A., U.. XX.XX.XXXX, ktorá jej vznikla neplnením záväzku zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXX, na základe poverenia vydaného Okresným súdom Bratislava III pod reg. č. XXXX XXXXXX súdnemu exekútorovi (č. EX 982/2002) a zároveň rozsudku vo veci samej, ktorým by uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi titulom majetkovej škody sumu 175,- eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 331,92 eur, ako aj nahradiť trovy konania. Žalovanej súd prvého stupňa náhradu trov konania nepriznal.

Vykonaným dokazovaním súd prvého stupňa z exekučného spisu sp. zn. 34Er/3046/2002 zistil, že dňa 11.11.2002 mu bola doručená žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci oprávneného žalobcu proti povinnej M. A. pre vymoženie pohľadávky vo výške 7.800,- Sk (258,91 eur) s prísl. Dňa 14.11.2002 súd poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora Mgr. Vladimíra Cipára. Oprávnený dňa 06.10.2010 doručil súdu prvého stupňa (ako exekučnému súdu) návrh na zmenu súdneho exekútora, pričom uznesením zo dňa 07.04.2011, č. k. 34Er/3046/2002-14 exekučný súd tomuto návrhu vyhovel a vykonaním exekúcie poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého. Uznesenie v časti zmeny exekútora nadobudlo právoplatnosť dňa 14.05.2011. Súd prvého stupňa lustráciou v registri Spr. zistil, že

v exekučných veciach registra „Er“ v rokoch 2010 až 2012 nebola podaná žiadna sťažnosť na prieťahy v konaní.

Po právnej stránke súd prvého stupňa svoje rozhodnutie vo veci samej odôvodnil ust. § 1 ods. 1 písm. a/, § 3 ods. 1 písm. d/, § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1 a § 17 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2010 a § 238 ods. 1, 2 a § 44 ods. 6 (účinného do 31.08.2005) Exekučného poriadku a vecne tým, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal ani len základ sporu, a to zodpovednosť žalovanej za vznik škody a neuniesol dôkazné bremeno ohľadom vzniku majetkovej škody a nemajetkovej ujmy a ani príčinnú súvislosť medzi údajnou škodou, nemajetkovou ujmom a nesprávnym úradným postupom.

Súd prvého stupňa uviedol, že v danom prípade bolo dotknuté exekučné konanie začaté pred účinnosťou novely § 44 Exekučného poriadku (od 01.09.2005), ktorou bola zavedená povinnosť súdu rozhodnúť o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora a v rozhodnom čase Exekučný poriadok v znení účinnom do 31.08.2005 neupravoval lehotu pre rozhodnutie o zmene exekútora, a preto v prípade uvedeného exekučného konania súd 30 dňovou lehotou nebol viazaný. Keďže o žiadosti oprávneného (žalobcu) o zmenu súdneho exekútora exekučný súd rozhodol po necelých 4 mesiacoch od doručenia žiadosti, podľa názoru súdu prvého stupňa táto skutočnosť bez ďalšieho nezakladá dôvod pre konštatovanie nesprávneho úradného postupu pre nevydanie rozhodnutia v zákonom ustanovenej lehote v zmysle § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z.. Podľa súdu prvého stupňa rovnako nebol dôvod pre konštatovanie nesprávneho úradného postupu v zmysle § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. pre tzv. zbytočné prieťahy v konaní. Zastával názor, že uvedený pojem je odrazom ústavného práva na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy SR (aj čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd), avšak porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov nemožno odvodiť separátne len z tej skutočnosti, že štátny orgán pri svojej činnosti nekonal v zákonom ustanovených lehotách na vykonanie toho ktorého úkonu. Pojem „zbytočné prieťahy“ je pojem autonómny a existenciu tzv. „zbytočných prieťahov v konaní“ nie je možné konštatovať len s ohľadom na zákonom stanovené lehoty pre daný úkon konajúceho orgánu verejnej moci bez preukázania ďalších rozhodných okolností v konkrétnej veci. V tejto súvislosti súd prvého stupňa poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 29.03.2007, sp. zn. 3Cdo/32/2007, ktorý konštatoval, že síce samotné nedodržanie zákonnej lehoty je jednoznačne procesný postup priečiaci sa zákonu, avšak tento postup môže mať za následok vznik zodpovednosti za škodu pre nesprávny úradný postup len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku účastníka konania, ktoré bolo priamo a nesprostredkované spôsobené práve (iba) týmto postupom. Navyše v danom prípade, ako už bolo uvedené, exekučný súd nemal zákonom určenú lehotu pre vydanie rozhodnutia a súd prvého stupňa v tomto konaní nemal preukázané dôvody pre záver, že by rozhodnutie v exekučnej veci nebolo vydané v primeranej lehote, tzn. že došlo pri jeho vydaní k zbytočným prieťahom.

Ďalej súd prvého stupňa uviedol, že žalobca bol v súvislosti s prípadnými „zbytočnými prieťahmi v exekučnom konaní“ v danom prípade nečinný, nakoľko nevyužil žiadne zákonné prostriedky na to, aby zabránil vzniku škody, ku ktorej malo podľa jeho tvrdenia dôjsť (sumy špecifikované v súvislosti so správou pohľadávky, výkonov zamestnancov, informačného systému, administratívy, urgencie a pod.) a ktorú rovnako žiadnym spôsobom v konaní nepreukázal. Žalobca si v tomto konaní uplatnil škodu ako paušálne vyčíslenie jeho administratívnych výdavkov, výdavkov v súvislosti so správou pohľadávok, nákladov na zamestnancov žalobcu, telekomunikačné a poštové výdavky a výdavkov v súvislosti s urgenciami exekučnému súdu, čo však podľa názoru súdu prvého stupňa nepreukazuje skutočnú škodu, tak ako ju je potrebné chápať v zmysle § 17 cit. zákona a nemá ani žiadnu príčinnú súvislosť s postupom súdu v exekučnom konaní, keď aj po zmene exekútora by žalobcovi náklady na udržiavanie a správu pohľadávok a informačného systému bezpochyby vznikali. Vznik a výšku týchto nákladov predstavujúcich škodu nebolo možné ani v konaní preskúmať.

K tvrdeniu žalobcu, že postupom súdu, ktorý včas nerozhodol o návrhu na zmenu exekútora, bol vystavený riziku zániku povinného, súd prvého stupňa poukázal na to, že vo vzťahu k reálnej vymožitelnosti pohľadávky, je nečinnosť súdu v tomto smere bezvýznamná, nakoľko do času pokiaľ súd nerozhodol o navrhovanej zmene nič nebránilo pôvodnému exekútorovi realizovať podľa zákona všetky potrebné úkony na vymoženie pohľadávky žalobcu v rámci exekučného konania.

Ohľadom návrhu žalobcu na zaplatenie nemajetkovej ujmy, súd prvého stupňa uviedol, že aj tento nárok predpokladá existenciu príčinnej súvislosti medzi preukázaným nesprávnym úradným postupom a vznikom nároku na nemajetkovú ujmu. Žalobca v tomto smere neunesol nielen dôkazné bremeno, ale ani len povinnosť tvrdenia, keď neuviedol konkrétne skutkové okolnosti, na základe ktorých mu tento nárok patrí a obmedzil sa len na všeobecné formulácie o strate legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, straty dôvera v právo a spravodlivé riešenie veci a všeobecné obavy z vyvolaného rizika ohrozujúceho konečné vymoženie pohľadávky. Súd prvého stupňa dodal, že ak by aj dospel k záveru, že v danom konkrétnom prípade došlo k nesprávnemu úradnému postupu (či už pre nevydanie rozhodnutia v zákonnej lehote alebo pre zbytočné prieťahy...), len konštatovanie nesprávneho úradného postupu nie je dôvodom pre priznanie nemajetkovej ujmy, ale je potrebné, aby žalobca preukázal následky, ktoré mu prípadným nesprávnym úradným postupom vznikli v jeho súkromnom alebo spoločenskom živote a jeho uplatnení a v prípade právnickej osoby je to najmä dopad na jej podnikateľskú príp. inú činnosť, na ktorú bola zriadená, vplyv na jej dobrú povesť v oblasti jej aktivít a pod., a to rovnako v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci. Žalobca však uplatnenú nemajetkovú ujmu náležite nezdôvodnil a nepredložil ani neoznačil žiaden dôkaz na preukázanie tohto nároku.

Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca nepreukázal zákonné predpoklady pre uplatnenie náhrady škody v zmysle citovaných ustanovení zák. č. 514/2003 Z. z., súd prvého stupňa žalobu v celom rozsahu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnej žalovanej náhradu trov konania nepriznal, keďže si ju neuplatnila a zo spisu nevyplývalo, že by jej trovy konania vznikli.

Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na opätovné prejednanie. Vytkol súdu prvého stupňa, že vec prejednal v jeho neprítomnosti (§ 101 ods. 2 O.s.p.) napriek tomu, že požiadal riadne a včas o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil listiny s nimi spájané, čím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Uviedol, že už vo svojej žalobe upovedomil súd prvého stupňa o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. To, že krajský súd v označených skutočnostiach nezhliadol dôvod na vylúčenie sudcu, podľa žalobcu nič nemení na tom, že v jeho očiach a objektívne aj v očiach verejnosti nie je možné tohto sudcu považovať za nestranného, a to aj z dôvodu, že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach (príkladom poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 17. 10. 2012, č. k. 11NcC/46/2012-24), ako aj s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Žalobca tiež poukázal na skutočnosť, že podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, a preto podľa neho nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Uviedol, že meritórne rozhodnutie vo veci súdom prvého stupňa (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že v rovnakom rozhodnutí súd prvého stupňa rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie s tým, že odvolanie podáva aj proti rozhodnutiu o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Dôsledok správania súdu prvého stupňa, kedy predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladá porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu, osobitne marí jeho možnosť konať pred súdom. Namietol, že súd prvého stupňa sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu ignoroval, a to napriek tomu, že žalobca trval na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní vedenom nestranným sudcom na nestrannom súde. Vytýkal tiež súdu prvého stupňa, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam žalovanej, z ktorých pri rozhodovaní vychádzal a ani k dôkazom, ktoré vykonal a na ktorých založil svoje rozhodnutie, čím došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu možnosti konať pred súdom. Zastával názor, že súd prvého stupňa sa dopustil viacerých omylov, keď v napadnutom rozsudku konštatoval, že žalobcom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomuto tvrdeniu nenasvedčujú. Na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je pritom dôležité skúmať nielen samotný moment, kedy exekučný súd vydal poverenie, ale aj moment, kedy poverenie doručil

príslušnému súdному exekútorovi. Ďalej žalobca poukázal na zásadu kontradiktórnosti a namietal, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a ani navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Súd prvého stupňa podľa žalobcu porušil jeho právo na kontradiktórny súdny proces. Mal za to, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Pokiaľ súd prvého stupňa na základe informácií o skutkových a právnych okolnostiach, ktorými disponuje alebo s ktorými sa oboznámil v dôsledku dokazovania vykonaného ex offo (súd prvého stupňa totiž vykonal dokazovanie, ktoré obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám), zistil, že existuje okolnosť brániaca vydať pre žalobcu pozitívne rozhodnutie, musí o tom informovať účastníkov konania a umožniť im, aby sa k tomu kontradiktórne vyjadrili. Poznamenal, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise, pričom len také listiny by mohli slúžiť ako dôkaz. Ku skutočnosti, že žalovaná sa vo veci napriek výzve súdu prvého stupňa nevyjadrila, žalobca uviedol, že súd prvého stupňa mal preto rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. na základe žalobcom tvrdeného skutkového stavu. Súd prvého stupňa však namiesto toho bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si sám určil a následne vo veci meritórne rozhodol. Žalobca taktiež namietal, že súd prvého stupňa úplne ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu udržiavania a správy informačného systému, výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, publikačných výdajov spojených s vyhotovením urgencií, ako aj poštovných a telekomunikačných výdajov, a preto je napadnutý rozsudok v tejto časti nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku podľa neho vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd prvého stupňa dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda a nemajetková ujma nevznikla. Súd prvého stupňa odôvodnil napadnutý rozsudok rovnako ako v iných rozhodnutiach, v ktorých vystupujú rovnakí účastníci konania, ale v ktorých bol rozdielny skutkový základ. Súd prvého stupňa tak vytvára odôvodnenia rozhodnutí formulárovým spôsobom, čo nemožno ústavnoprávne akceptovať. Žalobca nesúhlasil ani s tvrdením súdu prvého stupňa, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný), pretože ak by súd rozhodol o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Podotkol, že právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu, za ktorý dlžník nemôže niesť zodpovednosť, a teda ani znášať náklady spojené so správou pohľadávky, ktoré vznikli vykonaním nesprávneho úradného postupu. Žalobca poukázal na skutočnosť, že pri vyčíslení majetkovej škody vychádzal z účtovnej agendy, ktorú vzhľadom na ochranu osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií nebolo možné korešpondenčne predložiť, obdobne ako pracovné a obchodné zmluvy. Dôkazy o výške majetkovej škody, vrátane znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil, chcel predložiť v konaní pred súdom prvého stupňa prostredníctvom vykonaného pojednávania. Súd prvého stupňa však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, nepoučil ho podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej tak, aby mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy vrátane tých, ktoré vznikli po podaní žaloby v dôsledku narastania škody. Namietal, že súd prvého stupňa vzhľadom na odôvodnenie napadnutého rozsudku nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa so znaleckým posudkom č. 1/2014 vypracovaným Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave, ktorý žalobca predložil ako dôkaz o vzniku škody a z ktorého jednoznačne vyplývajú konkrétne náklady vynaložené žalobcom v súvislosti so správou a vedením pohľadávky. Zároveň súčasťou posudku sú aj prílohy, ktoré v príčinnej súvislosti s omeškaním exekučného súdu predstavujú podrobný prehľad o vynaložených mzdových nákladoch, nákladoch na tlač, na úpravu informačného systému, na poštovné a na telekomunikačné služby. K nemajetkovej ujme žalobca vytýkal súdu prvého stupňa, že vo svojom rozhodnutí nevysvetlil, prečo nekonštatoval porušenie práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase, hoci sám súd prvého stupňa zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody. Namietal, že súd prvého stupňa v súvislosti s majetkovou ujmovou analyzoval okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia a tieto okolnosti vydáva za odôvodnenie svojho rozhodnutia. Z vykonaného dokazovania pritom jednoznačne vyplýva, že práva žalobcu boli porušené prekročením zákonom stanovenej lehoty. Za irelevantné považoval úvahy súdu prvého stupňa o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si žalobca zvolil, keďže súdne rozhodnutia všeobecných súdov sú rovnocenné s rozhodnutiami rozhodcovských súdov, taktiež úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika, keď podnikateľské riziko nemožno pre existenciu čl. 2 ods. 2 Ústavy SR vzťahovať na možnosť vopred

predpokladať porušovanie zákona štátnym orgánom, ako aj úvahy o udržiavaní kontaktu súdneho exekútora, pretože tento nemôže byť činný, kým nezíska poverenie na vykonanie exekúcie od súdu. Mal za to, že všetky problémy, ktoré boli vyvolané v jeho právnej sfére nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu, svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. V závere svojho odvolania žalobca k návrhu na prerušenie konania uviedol, že ak bol tento súdu prvého stupňa doručený pred nariadeným pojednávaním, súd prvého stupňa bol povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť.

Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadřila.

Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom konania v prejednávanej veci je zaplatenie sumy 175,- eur z titulu náhrady majetkovej škody a sumy 331,92 eur z titulu náhrady nemajetkovej ujmy. Predmet konania teda nedosiahol sumu 1.000,- eur, a preto ide o tzv. drobný spor (§ 200ea ods. 1 O.s.p.). V zmysle § 115a ods. 2 O.s.p. súd prvého stupňa nebol povinný vo veci nariadiť pojednávanie a nepochybil, keď rozsudkom rozhodol bez nariadenia ústneho pojednávania. Termín verejného vyhlásenia rozsudku súd prvého stupňa stanovil na deň 26.02.2015 o 14:00 hod. Na verejné vyhlásenie rozsudku súd prvého stupňa nebol povinný žalobcu predvolať a jeho termín v súlade s § 156 ods. 3 O.s.p. oznámil na úradnej tabuli súdu dňa 17.02.2015, t. j. v zákonnej lehote najmenej 5 dní pred verejným vyhlásením rozsudku (č. l. 62). Keďže súd prvého stupňa vo veci nenariadil pojednávanie, žalobca ani nemohol požiadať o odročenie pojednávania a zo spisu vyplýva, že tak ani neurobil. Odvolacia argumentácia žalobcu, že požiadal o odročenie pojednávania, ktoré sa však ani nekonalo, tak svedčí iba o tom, že žalobca podáva formulárové odvolania bez toho, aby ich prispôbil konkrétnej veci.

Nedôvodná je aj odvolacia námietka žalobcu, že vo veci konal a rozhodoval vylúčený sudca. Odvolací súd k tejto argumentácii uvádza, že uznesením zo dňa 25. októbra 2012, č. k. 6NcC/321/2012-21 rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Bratislava III (vrátane vtedajšej zákonnej sudkyne Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej) nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania tejto veci, s výnimkou sudkyne JUDr. Nadeždy Weisovej, ktorú z jej prejednávania a rozhodovania vylúčil. Uznesením zo dňa 31. októbra 2014, č. k. 3NcC/118/2014-38 odvolací súd nevyvylúčil z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci ani terajšiu zákonnú sudkyňu Mgr. Ivanu Fekete, ktorá bola v čase vydania rozhodnutia č. k. 6NcC/321/2012-21 na materskej dovolenke. Pokiaľ žalobca v odvolaní poukazoval na skutočnosť, že podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie uvedeného rozhodnutia krajského súdu, odvolací súd poznamenáva, že táto skutočnosť z obsahu spisu nevyplýva. Žalobca do spisu nezaložil predmetnú ústavnú sťažnosť a jej podanie ani iným spôsobom nepreukázal. Navyše z rozhodovacej činnosti je odvolaciemu súdu známe, že v obdobných veciach Ústavný súd Slovenskej republiky ústavné sťažnosti žalobcu proti rozhodnutiam odvolacieho súdu o námietkach zaujatosti vznesených žalobcom v žalobe odmietol pre nedostatok právomoci na ich prerokovanie a rozhodnutie.

Neobstojí ani argumentácia žalobcu, že nakoľko sa žalovaná k žalobe napriek výzve súdu prvého stupňa nevyjadřila, súd prvého stupňa mal vo veci rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie. Ust. § 153b O.s.p. totiž vyjadřuje len možnosť súdu rozhodnúť týmto spôsobom a nie jeho povinnosť. Je len na úvahe súdu, či sa splnenia podmienok uvedených v ust. § 153b ods. 2 O.s.p. rozhodne rozsudkom pre zmeškanie alebo nie.

Pokiaľ ide o vec samu, súd prvého stupňa postupoval správne, keď zamietol žalobu žalobcu ako neopodstatnenú, pretože neboli splnené kumulatívne zákonné predpoklady objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. (t. j. nesprávny úradný postup žalovanej, preukázanie vzniku škody, resp. nemajetkovej ujmy, ktorá mala žalobcoví vzniknúť a existencia príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody). Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že žalobca v konaní nepreukázal splnenie už hneď prvého predpokladu zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, a to existenciu nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v nerozhodnutí o zmene súdneho exekútora

v zákonom stanovenom čase. Lehota 30 dní na rozhodnutie o zmene súdneho exekútora bola do ust. § 44 Exekučného poriadku zavedená s účinnosťou od 01.09.2005 (zákonom č. 341/2005 Z. z.). Keďže však exekučné konanie v predmetnej veci bolo začaté pred týmto dátumom, v zmysle prechodných ustanovení k úpravám účinným od 01.09.2005 (§ 238 ods. 1 Exekučného poriadku) sa malo dokončiť podľa právnych predpisov platných do 31.08.2005 s výnimkami stanovenými v § 238 ods. 2 Exekučného poriadku. Z toho vyplýva, že lehota 30 dní na rozhodnutie o zmene súdneho exekútora sa na predmetnú vec nevzťahovala. Exekučný súd bol preto povinný postupovať v konaní len tak, aby nedochádzalo k zbytočným prietrahom. Vzhľadom na nesplnenie už prvého z kumulatívnych predpokladov nebolo potrebné ďalej skúmať ďalšie dva predpoklady zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Odvolací súd však pre úplnosť poznamenáva, že žalobca nepreukázal ani vznik a výšku údajnej majetkovej škody či nemajetkovej ujmy a v dôsledku toho ani príčinnú súvislosť. Paušálne vyčíslenie nákladov na správu a udržateľnosť pohľadávky bez ďalšieho nie je dôkazom o vzniku a výške škody. Napokon žalobca ani ich vynaloženie v konkrétnom prípade nepreukázal, čím neuniesol dôkazné bremeno v konaní. Odvolací súd poznamenáva, že v priebehu exekúcie, v čase, keď je podaný návrh na zmenu exekútora, žiadna škoda pre prípadnú nečinnosť exekučného súdu nemôže vzniknúť ani z toho dôvodu, že pôvodný exekútor má podľa zákona povinnosť vykonávať úkony exekučného konania až do zmeny v jeho osobe.

K nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch odvolací súd uvádza, že nemôže byť nárokom v zmysle § 17 ods. 2, 3 zák. č. 514/2003 Z. z., pretože takýto nárok môže vzniknúť iba fyzickej osobe. Tento záver podľa názoru odvolacieho súdu možno vyvodiť z ust. § 17 ods. 3 písm. a/ až d/ zák. č. 514/2003 Z. z. V prípade právnickej osoby totiž nemožno hodnotiť jej doterajší život a prostredie, v ktorom žije, resp. jej súkromný život a spoločenské uplatnenie. V tejto časti preto zrejme ide o nárok na ochranu pred neoprávneným zásahom do dobrej povesti právnickej osoby v zmysle § 19b ods. 3 Obč. zák.. Odvolací súd je toho názoru, že v konaní nebolo preukázané, že by nesprávnym úradným postupom exekučného súdu došlo k neoprávnenému zásahu do dobrej povesti žalobcu. Treba uviesť, že žalobca v konaní ani netvrdil, že by v dôsledku ním namietaného nesprávneho úradného postupu exekučného súdu došlo k neoprávnenému zásahu do jeho dobrej povesti. Navyše takýto zásah je už pojmovo vylúčený, keďže žalobcom namietaný nesprávny úradný postup exekučného súdu (aj ak by k nemu došlo) predsa nemôže mať vplyv na povesť žalobcu. Odhliadnuc od uvedeného odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvého stupňa, že žalobca nepreukázal, že by mu v dôsledku namietaného nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v predmetnom exekučnom konaní vznikla nemajetková ujma (t. j. za predpokladu, že by zák. č. 514/2003 Z. z. umožňoval priznať náhradu nemajetkovej ujmy aj právnickej osobe) a nepreukázal ani príčinnú súvislosť medzi deklarovanou nemajetkovou ujmovou a postupom exekučného súdu pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora.

Odvolací súd nepovažoval za dôvodné ani odvolacie námietky žalobcu ohľadom toho, že postupom súdu prvého stupňa mu mala byť odňatá možnosť konať pred súdom, pretože nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam žalovanej, z ktorých pri rozhodovaní súd prvého stupňa vychádzal a k dôkazom, ktoré vykonal a na ktorých založil svoje rozhodnutie, ako ani navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení, ktoré chcel predložiť prostredníctvom vykonaného pojednávania, vrátane znaleckého posudku. Súd prvého stupňa sa na preukázanie tvrdení žalobcu oboznámil s exekučným spisom sp. zn. 34Er/3046/2002, ktorý tvorí samotný právny a skutkový základ predmetného sporu. Odvolací súd poukazuje na ust. § 120 ods. 1 O.s.p., v zmysle ktorého je povinnosťou účastníka konania označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Žalobca mal podľa názoru odvolacieho súdu do rozhodnutia o veci samej dňa 26.02.2015 (od podania žaloby dňa 27.09.2012) dostatočný časový priestor predložiť či navrhnuť dôkazy, tento však z vlastného rozhodnutia nevyužil a nesplnil si uvedenú povinnosť, keď na existenciu znaleckého posudku ani v žalobe nepoukázal a tento v priebehu prvostupňového, a napokon ani v odvolacom konaní, nepredložil. Svoju vlastnú pasivitu pritom žalobca nemôže pripisovať na vrub súdu a v konečnom dôsledku ju využiť vo svoj prospech. Súd prvého stupňa preto správne a v súlade s ust. § 115a ods. 1, 2 O.s.p. pri nenariadení pojednávania na prejedanie veci samej o veci rozhodol len na základe listinných dokladov predložených do momentu jeho rozhodnutia účastníkmi konania. V predmetnej veci súd prvého stupňa zároveň nevykonával dokazovanie z vlastnej iniciatívy, ako uviedol žalobca v odvolaní, keď exekučný spis označil ako dôkaz v žalobe už samotný žalobca. Dokazovanie tak bolo vykonávané len na preukázanie tvrdení žalobcu a nie nad rámec žaloby. Pre úplnosť odvolací súd k znaleckému posudku č. k. 1/2014, na ktorý žalobca poukázal v odvolaní (hoci ho do spisu v prejednávanej veci nezaložil), poznamenáva, že z rozhodovacej činnosti mu je známe, že predmetný znalecký posudok nepreukazuje vznik a výšku skutočnej majetkovej škody v tejto konkrétnej veci, ale iba analyzuje mzdové náklady,

náklady na poštovné, telekomunikačné služby, tlač a úpravu informačného systému a na ich základe vyčísluje majetkovú škodu, ktorá mala žalobcovi vzniknúť, diferencovane podľa jednotlivých typov návrhov na začatie konania, t. j. či ide o návrhy na náhradu škody spôsobenej v dôsledku oneskoreného rozhodnutia o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie alebo o návrhy na náhradu škody spôsobenej v dôsledku oneskoreného rozhodnutia o návrhu na zmenu súdneho exekútora, teda len všeobecne podľa jednotlivých typov návrhov, nie však konkrétne v danej veci. Neoboznámenie sa s týmto posudkom tak nemá vplyv na správnosť záverov o nepreukázaní vzniku a výšky škody.

Neobstojí ani argument žalobcu o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku. Podľa odvolacieho súdu je napadnutý rozsudok preskúmateľný, pretože obsahuje dôvody, resp. argumentáciu, pre ktoré súd prvého stupňa dospel k záveru o nedôvodnosti žaloby, rovnako obsahuje ustanovenia právnych prepisov, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav veci a tieto aj náležite interpretoval. Súd prvého stupňa teda venoval náležitú pozornosť nielen zisťovaniu rozhodujúcich skutkových okolností, ale aj vec náležite právne posúdil a svoje rozhodnutie patričným spôsobom odôvodnil v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p.. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že súčasťou práva na spravodlivý proces nie je právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami, či právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov. Napokon neopodstatnená je i námietka žalobcu, že súd prvého stupňa odôvodňuje rozhodnutia v obdobných veciach rovnako formulárovým spôsobom. Je známou skutočnosťou, že žalobca podal na súdy SR množstvo žalôb, ktoré sa týkajú tých istých účastníkov a ich skutkový základ je rovnaký (oneskorené rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora a z toho vyplývajúci nesprávny úradný postup exekučného súdu). Všetky tieto žaloby žalobca odôvodnil rovnako (t. j. "formulárovo"), keď rozdiely sa týkajú iba označenia toho - ktorého exekučného konania, označenia povinného, označenia súdneho exekútora a obdobia, po ktoré mal byť exekučný súd v omeškaní s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie. Za tohto stavu nemožno vytykať súdu prvého stupňa, že rozhodnutia v týchto veciach odôvodňuje rovnako, resp. obdobne. Zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku nemožno vyvodiť, že by takýto postup súdu prvého stupňa nebol zákonný. Odvolací súd poznamenáva, že je to práve žalobca a nie súd prvého stupňa, ktorý nevenoval dostatočnú pozornosť priebehu konania, keď vo svojom formulárovom odvolaní, ktoré v rovnakom znení podával aj v iných veciach, namieta aj skutočnosti a vytyka súdu prvého stupňa také pochybenia, ktoré z napadnutého rozsudku nevyplývajú, resp. ktoré sú podľa obsahu spisu jednoznačne nedôvodné a pokiaľ by žalobca mal dostatočné vedomosti o danom konaní, musel by o nich vedieť (napr. ako je uvedené vyššie žalobca v danej veci nežiadal o odročenie pojednávania a ani nemohol požiadať, keďže žiadne pojednávanie nariadené nebolo, ďalej nepreukázal podanie ústavnej sťažnosti a taktiež ani nepodal návrh na prerušenie konania, hoci v odvolaní namieta jeho zamietnutie, či rozporné odvolacie námietky týkajúce sa znaleckého posudku č. 1/2014, keď v jednej časti odvolania tvrdí, že tento chcel predložiť na pojednávaní a v jeho ďalšej časti sa vyjadruje k údajnému nedostatočnému oboznámeniu sa súdu prvého stupňa s týmto posudkom).

Odvolací súd dodáva, že sa nezaoberal odvolacími námietkami žalobcu ohľadom zamietnutia jeho návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., keďže podľa obsahu spisu v danej veci žalobca návrh na prerušenie konania nepodal, a preto súd prvého stupňa o ňom v napadnutom rozsudku ani nemohol rozhodovať.

Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

Napadnutým uznesením zo dňa 9. júla 2015, č. k. 6C/180/2012-102, súd prvého stupňa uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie v sume 20,- eur v lehote 15 dní od doručenia tohto uznesenia. Súdny poplatok súd prvého stupňa vyrubil podľa položky č. 7a a poznámky č. 3 v spojení s § 6 ods. 2 Sadzobníka súdnych poplatkov tvoriaceho prílohu zák. č. 71/1992 Zb.

V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvého stupňa uviedol, že položka 7a Sadzobníka súdnych poplatkov bola do sadzobníka vložená novelou vykonanou zák. č. 286/2012 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 01.10.2012. Touto novelou bolo tiež zrušené ust. § 4 ods. 1 písm. k/ ZoSP, ktorým bolo od poplatku oslobodené súdne konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným

rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávny úradným postupom. Takéto súdne konanie teda nie je od 01.10.2012 oslobodené od poplatkov. Za podstatné pre posúdenie správnosti vyrubenia súdneho poplatku za odvolanie proti rozsudku v tejto veci súd prvého stupňa považoval ust. § 6 ods. 2 ZoSP, z ktorého je zrejmé, že ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá aj v odvolacom konaní vo veci samej, a povinnosť platiť poplatok je závislá od právnej úpravy platnej a účinnej v čase, kedy bol poplatkový úkon urobený. To podľa súdu prvého stupňa znamená, že žalobca by nebol povinný zaplatiť poplatok za odvolanie iba v prípade, ak by odvolanie podal do 30.09.2012. Keďže však odvolacie konanie začalo podaním odvolania proti rozsudku zo dňa 26.02.2015 č. k. 6C/180/2012 až dňa 06.07.2015, t.j. za účinnosti ZoSP v znení zák. č. 286/2012 Z. z., súd prvého stupňa mal za to, že žalobcovi ako odvolateľovi (navrhovateľovi poplatkového úkonu - odvolania) vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie vo výške 20,- eur.

Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca. Žiadal, aby súd prvého stupňa s poukazom na ust. § 210a O.s.p. tomuto odvolaniu v celom rozsahu vyhovel a napadnuté uznesenie zrušil bez náhrady a v prípade, ak tento postup nevyužije, aby odvolací súd napadnuté uznesenie/výzvu v celom rozsahu zrušil bez náhrady. Namietol, že napadnuté uznesenie neobsahuje odôvodnenie, a preto je nepreskúmateľné. Poukázal pritom na rozhodnutia Krajského súdu v Žiline v obdobných veciach. Uviedol, že v zmysle pol. č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov sa poplatok vyrubuje za žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Spoplatneniu teda podľa žalobcu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody, nepodliehajú mu aj ďalšie úkony vo veci samej ako sú odvolanie, dovolanie a pod., ako je tomu pri položke 1 sadzobníka súdnych poplatkov. Žalobca však podal odvolanie proti rozsudku a nie žalobu, pričom súd prvého stupňa nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdному poplatku. Z tohto dôvodu mal za to, že nemôže byť vyzvaný na platenie súdneho poplatku za podané odvolanie. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. marca 2007, sp. zn. 4Cdo/39/2007. Zastával názor, že uložením poplatkovej povinnosti v prípade, kedy ju nemal, došlo k zásahu do jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a/ Ústavy Slovenskej republiky. V § 1 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch je totiž vyjadrená ústavná zásada vyplývajúca z čl. 59 ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorej dane a poplatky možno ukladať zákonom alebo na základe zákona. Žalobca zdôraznil, že použitie analógie legis je v prípadoch vyrubenia súdneho poplatku vzhľadom na čl. 59 ods. 2 Ústavy SR vylúčené. Súd je pri výkone svojej rozhodovacej právomoci viazaný čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, a teda môže konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Okrem toho žalobca poukázal na ust. § 18ca zákona o súdnych poplatkoch, podľa ktorého sa z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30.09.2012 vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30.09.2012, i keď sa stanú splatnými po 30.09.2012. Keďže v danom prípade žalobu podal na súd prvého stupňa pred 01.10.2012, konanie začalo pred účinnosťou zákona č. 286/2012 Z. z., a preto je nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30.09.2012. Poznamenal, že do 30.09.2012 bolo podľa § 4 ods. 1 písm. k/ zákona o súdnych poplatkoch konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom vecne oslobodené od poplatku. S týmto sa podľa žalobcu stotožňuje aj Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý v uznesení sp. zn. 5 M Cdo 14/2007, z 30.06.2008 vyslovil názor, že spoplatňovanie procesného úkonu sa musí riadiť časom začatia konania. Poukázal tiež na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 10.08.2011, sp. zn. 6 M Cdo 2/2011, z ktorého podľa žalobcu vyplýva, že ak v čase začatia konania bolo súdne konanie o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom oslobodené od súdnych poplatkov, pričom išlo o vecné oslobodenie vyplývajúce priamo zo zákona, konanie je od poplatkovej povinnosti oslobodené celé a za žiadny procesný úkon urobený v tomto konaní sa poplatok neplatí. Ak sa teda oslobodzuje konanie ako celok, oslobodzuje sa podľa žalobcu aj odvolacie konanie. Tento záver podľa žalobcu potvrdili napr. aj Okresný súd Komárno a Okresný súd Rimavská Sobota v uzneseniach, ktoré priložil k svojmu odvolaniu, či občianskoprávne kolégium Krajského súdu v Banskej Bystrici na svojom rokovaní dňa 27.11.2013, z ktorého časť zápisnice taktiež priložil k odvolaniu.

Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), po tom, ako odvolaniu voči uzneseniu, ktoré vydal vyšší súdny úradník, sudca súdu prvého stupňa nevyhovel (§ 374 ods. 4 O.s.p.), preskúmal napadnuté uznesenie súdu

prvého stupňa, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov súdne poplatky (ďalej len "poplatky") sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry (ďalej len "poplatkový úkon") uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len "sadzobník"), ktorý tvorí prílohu tohto zákona.

Podľa § 2 ods. 4 prvá veta zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie.

Podľa § 5 ods. 1 písm. a/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov sadzba poplatku je uvedená v sadzobníku percentom zo základu poplatku alebo pevnou sumou.

Podľa § 6 ods. 2 prvá a druhá veta zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej.

Podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sa vyberá súdny poplatok 20,- eur.

Ako uviedol aj súd prvého stupňa, položka 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb., bola do Sadzobníka vložená novelou zákona č. 71/1992 Zb. vykonanou zákonom č. 286/2012 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 01.10.2012. Súčasne bol touto novelou do zákona č. 71/1992 Zb. vložený § 18ca, podľa ktorého z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30.09.2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30.09.2012, i keď sa stanú splatnými po 30.09.2012. Do 30.09.2012 konanie o náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom podľa zákona č. 514/2003 Z. z. nebolo uvedené v Sadzobníku súdnych poplatkov a v ust. § 4 ods. 1 písm. k/ zákona č. 71/1992 Zb. v znení účinnom do 30.09.2012 bolo výslovne uvedené, že toto konanie je vecne oslobodené od súdnych poplatkov. S účinnosťou od 01.10.2012 však bolo uvedené ustanovenie zo zákona č. 71/1992 Zb. vypustené zákonom č. 286/2012 Z. z.. Tento typ konania tak od 01.10.2012 už nie je vecne oslobodený od súdnych poplatkov.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa žalobou podanou na súd prvého stupňa dňa 27.09.2012 domáha náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa zákona č. 514/2003 Z. z. a dňa 06.07.2015 podal elektronickým podaním so zaručeným elektronickým podpisom odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa zo dňa 26.02.2015, č. k. 6C/180/2012-65. Podaním odvolania tak žalobcovi vznikla v zmysle § 5 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. poplatková povinnosť. Vzhľadom na znenie ust. § 6 ods. 2 prvá veta zákona č. 71/1992 Zb., podľa ktorého, ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni, by žalobcovi v súvislosti s § 18ca zákona č. 71/1992 Zb. nebolo možné uložiť povinnosť zaplatiť poplatok za odvolanie iba v prípade, ak by ho podal pred účinnosťou zákona č. 286/2012 Z. z., ktorým bola zavedená položka 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, t. j. pred 01.10.2012. Z vyššie uvedeného však vyplýva, že v prejednávanej veci odvolacie konanie začalo už za účinnosti zákona č. 71/1992 Zb. v znení zákona č. 286/2012 Z. z.. Odvolací súd má preto zhodne so súdom prvého stupňa za to, že žalobcovi podaním odvolania vznikla povinnosť zaplatiť poplatok za odvolanie vo výške 20,- eur v zmysle položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov v znení účinnom v čase podania odvolania. Na uvedené nemá vplyv skutočnosť, že žalobca podal žalobu na súd ešte pred 01.10.2012, dňa 27.09.2012, keďže odvolacie konanie bolo nepochybne začaté až po tomto dátume. Rovnako nedôvodné sú aj odvolacie námietky žalobcu týkajúce sa svojvoľného rozširovania okruhu úkonov podliehajúcich poplatkovej povinnosti súdom prvého stupňa. Z ust. § 6 ods. 2 druhá veta zákona č. 71/1992 Zb. totiž priamo vyplýva, že za odvolacie konanie vo veci samej

sa poplatok vyberá podľa rovnakej sadzby ako poplatok za konanie v prvom stupni. Pokiaľ teda v položke 7a Sadzobníka súdnych poplatkov je stanovená výška poplatku zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom 20,- eur, je v nadväznosti na uvedené potrebné v rovnakej výške vybrať súdny poplatok aj v odvolacom konaní. Nejde pritom o rozširovanie okruhu úkonov podliehajúcich poplatkovej povinnosti, keďže v Sadzobníku súdnych poplatkov je jednoznačne stanovená sadzba súdneho poplatku za konanie na prvom stupni a podľa § 6 ods. 2 druhá veta zákona č. 71/1992 Zb. tak možno určiť aj sadzbu súdneho poplatku za odvolacie konanie. Neobstojí teda ani poukaz žalobcu na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29.03.2007, sp. zn. 4Cdo/39/2007, ktorý sa vzťahuje na odlišný skutkový základ a v danej veci nie je aplikovateľný. Obdobne to platí aj pre poukaz žalobcu na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 10.08.2011, sp. zn. 6 M Cdo 2/2011, ktoré sa týkalo súdneho poplatku za námietku zaujatosti. Žalobca poukazyval aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.06.2008, sp. zn. 5 M Cdo 14/2007, z ktorého podľa neho vyplýva, že spoplatňovanie procesného úkonu sa musí riadiť časom začatia konania. Odvolací súd vo vzťahu k tomuto rozhodnutiu poznamenáva, že sa týka spoplatňovania návrhu na zastavenie exekúcie, pričom priamo v ňom najvyšší súd uviedol, že návrh na zastavenie exekúcie nie je návrhom na začatie žiadneho osobitného konania, akým je napríklad tzv. sporové konanie v prvom stupni, odvolacie konanie, dovolacie konanie, ale tiež konanie súdu o námietkach proti exekúcii. Z toho je zrejmé, že aj najvyšší súd považoval odvolacie konanie za samostatné konanie, ktoré je potrebné aj samostatne spoplatňovať, na rozdiel od návrhu na zastavenie exekúcie. Závery odvolacieho súdu sú zároveň aj v súlade so stanoviskom občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 03.12.2015 zverejneného v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 1/2016, podľa ktorého, ak bolo odvolanie (dovolanie) podané po 30. septembri 2012, vzťahuje sa na poplatkovú povinnosť v odvolacom (dovolacom) konaní právna úprava účinná od 1. októbra 2012, i keď konanie vo veci samej na súde prvého stupňa začalo pred 30. septembrom 2012.

Z týchto dôvodov má odvolací súd za to, že napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa je vecne aj právne správne. Zároveň spĺňa aj náležitosti vyplývajúce z ust. § 169 ods. 1 O.s.p., keď je z neho zrejmý dôvod vyrubenia súdneho poplatku, jeho výška, čas, spôsob a platobné miesto pre splnenie poplatkovej povinnosti, ako aj príslušná položka Sadzobníka súdnych poplatkov a ustanovenia zákona č. 71/1992 Zb., na základe ktorej bol súdny poplatok vyrubený. Odvolací súd preto napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p..

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 142 ods. 1, v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a ich náhradu úspešnej žalovanej nepriznal, pretože jej v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie bolo odvolacím senátom prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.